

"כתוב באמינות, מורכב, ורוטט בחושניות אפלה שתגרום לכם להסמיק ולהתלהט, בו זמנית. אתם אולי תחשבו שהבנתם את הספר הזה... אבל אתם טועים."

כריסטינה לורן, מחברת סדרת רבי המכר של הניו-יורק טיימס ו-USA Today,
Beautiful Bastard

ינשוף לילה

מ. פירס

ספר ראשון בטרילוגית ינשוף לילה

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

1

מאט

שיקרתי להאנה בקשר לתמונה.

שיקרתי לה בקשר להרבה דברים.

אסור שיחסים יהיו בנויים על שקרים, אבל לא הייתי ביחסים – לפחות לא עם האנה. היא היתה בחורה שפגשתי באינטרנט. החברה שלי היתה בת'אני, ואיתה חלקתי את דירתי, מיטתי וחיי. האנה קיבלה את השאריות.

"בלי תמונות," אמרתי להאנה בסקייפ. "בלי פרטים מזהים, בלי שם משפחה, בלי מספר טלפון. כלום. אני לא רוצה להכיר אותך, ואני לא רוצה שתכירי אותי. אנחנו כותבים ביחד אונליין, זה הכול. אני לא מחפש חברים חדשים. אני מחפש שותף לכתיבה." "הבנתי," היא ענתה.

אני זוכר שהבטתי על שורות הטקסט בלפטופ שלי ותהיתי אם היא נפגעה. לא היתה שום דרך לדעת. המילים פשוט עמדו שם, תלויות, חסרות קול.

בתוך חודש האנה שכרה שניים מהכללים שלי כשהיא שלחה לי אי-מייל מהכתובת הפרטית שלה, hannah.catalano@xmail.com. ובנוסף לאי-מייל הופיעה תמונת החשבון שלה. תמונה שלה. לטשתי מבט בדמות שבירבוע הקטנטן, ואז בשם משפחתה, ואז

חזרה בתמונה. הייתי צריך להיכנס לסקיפ ולהיכנס בה באותו רגע, אבל לא עשיתי את זה. הקלקתי על התמונה שלקחה אותי לדרך Google + שלה, לגרסה גדולה יותר של התמונה.

היא לבשה סטרפלס בצבע שמנת, עם חוטי תחרה לרוחב קו הצוואר. מחשוף עמוק נעלם אל תוך התחרה. עורה היה חיוור להדהים, חלק ונקי, ושערה צנח בתלתלים כבדים שחורים-חומים סביב פניה. היא הרכיבה משקפיים מלבניים, כהי מסגרת, מעוטרים אבני חן קטנות בצדדים. היא הפריחה נשיקה באוויר לעבר המצלמה. לעברי. הייתי צריך לסגור את החלון מיד.

במקום זה בהיתי ובהיתי בתמונה של האנה עד שהרגשתי את הזין שלי מתקשה בתוך המכנסיים. ניסיתי להתעלם מזה, אבל ככל שהוספתי להביט בתמונה של האנה הוא הלך והתקשה. היא היתה יפה. ואני רתחתי מזעם על שכפתה עליי את תמונתה ואת שם משפחתה.

החלקתי את ידי בין רגליי ועצמתי את עיניי. זאת היתה הפעם השנייה שאוננתי כשחשבתי על האנה. הפעם הראשונה היתה לפני שבוע. בת'אני בדיוק נסעה לטיול לברזיל. יכולתי להצטרף אליה, אבל לא היה לי חשק לסייר באתרים בדרום אמריקה כשההורים של בת'אני נגזרים אחריי. מצאתי את עצמי מצ'וטט עם האנה מדי לילה. השעה היתה מאוחרת, בערך שתיים אחרי חצות, והחבר של האנה הלך לישון. זאת אומרת שהאנה היתה לבדה בחדר המחשב של דירת המרתף שלהם. אני הייתי עם הלפטופ בחדר השינה של דירתי שבדנוור.

ינשוף.לילה: שלחתי לך כמה פסקאות, אבל את לא חייבת לענות הלילה. את לא עייפה?

ציפור.קטנה: עדיין לא. אני לא ישנה טוב לאחרונה. **ציפור.קטנה** היה שמה של האנה בסקיפ. השם שלי היה ינשוף.לילה.

ינשוף.לילה: את יכולה לקחת משהו. לא יודע, אולי מלטונין?

ציפור.קטנה: זה אף פעם לא משפיע עליי.
ינשוף.לילה: טוב, חרא.

הגענו למקום לא ידוע בשיחה הזאת. ככלל, דיברנו על הסיפור המשותף שלנו ולא יותר מזה. הסיפור שלנו היה פנטזיה בהמשכים. שלחנו חלקים ממנו באי-מייל זה לזה. ככה נפגשנו: בפורום של כותבי ספרות יפה, כשחיפשנו בני זוג לכתיבה. הדמות של האנה היתה בת אנוש בעלת כוחות-על, והדמות שלי היתה שר. שמה היה לאנה, שמי היה קאל.

ציפור.קטנה: לפעמים אני מעשנת קצת מהגראס של מיק וזה עוזר לי להירדם.
ינשוף.לילה: באמת?
ציפור.קטנה: כן. *מושכת בכתפיים* מיק מעשן 24/7 וגם שותה כל יום. אני לא כזאת. בכל מקרה, אצלנו זה חוקי.

הקיבה שלי התכווצה. קולורדו התירה לאחרונה שימוש במריחואנה לצריכה פרטית. גם וושינגטון. אלוהים, האם האנה ואני גרים באותה מדינה? למה האפשרות הזאת הפכה לי את הבטן?

ינשוף.לילה: כן, זה חוקי גם אצלנו. אני גר בקולורדו.
ציפור.קטנה: או.קיי, מר סוכן חשאי, בלי פרטים מזהים.

העליתי חיוך. הו, אז האנה לא מתכוונת לנרב מידע לגבי מגוריה. זה הגיע לי.

ינשוף.לילה: לי מותר לשבור את החוקים שלי.
ציפור.קטנה: פשוט תשאל.
ינשוף.לילה: מה? מה לשאול?
ציפור.קטנה: אוי, תעשה טובה, מאט. אתה מחכה שאגלה לך

איפה אני גרה.
ינשוף.לילה: אז תגלי לי.
ציפור.קטנה: סיאטל.

הרגשתי עווית משונה בקיבה. וושינגטון, לא קולורדו.

ינשוף.לילה: אה, אף פעם לא הייתי שם.
ציפור.קטנה: אתה צריך לבקר פעם. יופי של אוכל, יופי של אווירה.
ינשוף.לילה: החבר שלך נשמע כמו קסם של בחור.
ציפור.קטנה: LOL. ממש. לא משנה, אני לא אשאר איתו עוד הרבה. כבר חוזרת.

האנה נעלמה לעשר דקות. לעזאזל, הכעסתי אותה?

ציפור.קטנה: חזרתי.
ינשוף.לילה: ברוכה השבה. את בסדר?
ציפור.קטנה: כן, אני בסדר. רציתי להחליף בגדים למשהו יותר נוח.

בהיתי במסך במשך דקה ארוכה לפני שהכרחתי את האצבעות שלי להקליד את מה שהמוח שלי צרח. אחרי שהקלדתי את זה בהיתי במילים במשך דקה נוספת לפני שהכיתי Enter. בטח השתגעתי. או שאני הופך לסוטה. או שניהם.

ינשוף.לילה: אז מה את לובשת?
ציפור.קטנה: LOL. כל המחיצות נופלות הלילה.
ינשוף.לילה: חההחהה. אלוהים, מצטער. אין לי מושג למה כתבתי את זה הרגע. תתעלמי מזה. יצאתי כזה סוטה עכשיו.
ציפור.קטנה: לא, זה היה מצחיק, זה הכול. אתה לא סוטה,

תאמין לי. אני מהילדות האלה ששיחקו משחקי רשת, אני יודעת
מה זה סוטים.
ינשוף.לילה: טוב, שיהיה.

חשתי איך הפנים שלי מתחממות. זאת היתה הפעם הראשונה שבה
האנה ואני ניהלנו שיחה אמיתית, ואני שאלתי אותה מה היא לובשת.
אני, גבר מצליח, בן עשרים ושמונה עם זוגיות מבוססת היטב,
התנהגתי כמו נער חרמן בן ארבע-עשרה. ממש יופי.

ציפור.קטנה: מאט, אני אומרת לך, סמוך עליי. אתה. לא. סוטה.
אתה יותר אנטי סוטה. בגלל זה צחקתי. כאילו, פתאום מר אני-
לא-מחפש-חברים-אז-אל-תרגיזי-אותי-עם-פרטים-על-החיים-
שלך, רוצה לדעת מה אני לובשת. אתה עדיין רוצה לדעת?

סומק המבוכה שלי הפך במהירות לאודם כעוס.

ינשוף.לילה: כן. זין על זה. אני עדיין רוצה לדעת. בגלל זה
שאלתי, אז או שתגידי לי או שתרדי מזה. אני לא צריך שתגרמי
לי להרגיש כמו איזה דגנראט בגלל ששאלתי.
ציפור.קטנה: טוב! מצטערת. אל תתעצבן. אני לובשת חלוק
כחול.

ינשוף.לילה: חלוק...?

ציפור.קטנה: כן. זה חלוק אמבטיה כחול, רך וצמרירי. הוא מגיע
לי בערך עד אמצע הירכיים.
ינשוף.לילה: זה כל מה שאת לובשת?
ציפור.קטנה: כן.

חשתי פעימות בין רגליי. באותו זמן לא היה לי שום מושג איך
האנה נראית, אבל עושה רושם שזה לא שינה לזין שלי. החלקתי את
הלפטופ מהירכיים אל המזרן. סחטתי את היר על איבר המין שלי.
והיכיתי. לאן כל זה הולך?

ציפור.קטנה: גם לי מותר... לשאול מה אתה לובש?
ינשוף.לילה: מכנסי טרנינג.
ציפור.קטנה: וזה הכול?
ינשוף.לילה: כן.
ציפור.קטנה: יאמ...
ינשוף.לילה: האנה, את צריכה לפתוח את החלוק.
ציפור.קטנה: טוב.

הפה שלי נפער. הזיקפה שלי נדחקה אל כף ידי. *טוב?* היא קיבלה את ההוראה שלי בכזה רוגע וללא שום היסוס. *היא באמת עושה את זה?*

העליתי בדמיוני דמות של אישה צעירה יושבת מול שולחן מחשב, חלוקה הקטן תלוי עליה, פתוח, ושדיה המלאים חשופים מול המסך. דחפתי את מכנסיי מתחת למותני ושחררתי את הזין. כל גופי עקצץ.
 הייתי צריך להגיד להאנה לעצור, שאני לא פנוי, שאנחנו עומדים להרוס את הידידות הנעימה שניהלנו בהתכתבות.

ינשוף.לילה: תתארי לי את הגוף שלך. תפשקי את הרגליים.
 אלוהים, הלב שלי דופק.
ציפור.קטנה: גם שלי. פישקתי אותן. אני חייבת להגיד לך שזה עושה אותי כזאת רטובה.
ינשוף.לילה: אלוהים, האנה.

התחלתי לעסות את הזין, מעלה-מטה, ביד אחת, עוצר בראשו ומלטף אותו באגודל בננועות סיבוביות. יכולתי לחוש בשרירים המשתרגים לאורך ירכי ואת זרועותיי ננעלות – נמתחות מרוב התרגשות, כי אחרת הן יעצרו אותי. הייתי צריך לעצור.

ציפור.קטנה: השדיים שלי... גדולים. DD34. והם עומדים גבוה על החזה, יחסית לשדיים טבעיים. הפטמות שלי בצבע ורוד כהה. הן ממש רגישות. אני די חטובה. בצורת שעון חול, אני מניחה.

יכולתי לגמור. כבר. הנחתי לעצמי להיאנח אל תוך דממת הדירה והנעתי את ירכיי לפנים ולאחור אל תוך כף ידי. *הו אלוהים הו אלוהים הו אלוהים*. גיששתי לעבר מקשי הלפטופ.

ינשוף.לילה: תעזרי לי לגמור.
ציפור.קטנה: אני מגלחת את הרגליים עד למעלה. והכוס שלי ממש... צר. ורטוב. כל כך רטוב. אני עושה שלולית.
ינשוף.לילה: אלוהים, את לגמרי זונה האנה.
ציפור.קטנה: אני לגמרי זונה. אני מפשקת את הרגליים כל כך רחב שזה כואב לי. הלוואי שהיית מזיין אותי בכוח עכשיו.

האורגזמה שלי באה עליי בהפתעה, התענוג פרץ בבת אחת. השתנקתי והתיישבתי בחדות. גמרתי באנחה לתוך כף ידי.
אני עושה שלולית.
הלוואי שהיית מזיין אותי בכוח עכשיו.
קרסתי על הכריות. החזה שלי טיפס וצנח. פלגי זיעה טפטפו משערוניי הבלונדיות כהות לעבר לסתותיי.
מה קרה פה? בהיתי בלפטופ והמתנתי. לא יכולתי להתנתק; הייתי מוכרח לומר משהו. *תודה? סליחה?*

ינשוף.לילה: אני צריך ללכת.
ציפור.קטנה: חכה. זה היה בסדר, מאט, אתה לא צריך ללכת אם אתה מרגיש נבוך. אנחנו לא חייבים לדבר על זה.

למצוא את המילים "אני צריך ללכת" כבר היה קשה מספיק. לא היה

לי עוד מה לומר. הייתי צריך לחשוב, או לא לחשוב. בכל מקרה הייתי מוכרח להתרחק מהאנה.

ציפור.קטנה: תקשיב. אני לא מתנהגת ככה בדרך כלל. אני לא רוצה שתחשוב שאני כזאת.
ינשוף.לילה: לא. גם אני לא כזה.

לפני שהאנה הספיקה להקליד תגובה כיביתי את הסקייפ וסגרתי את הלפטופ.

לא התחברתי שוב במשך שבוע.

ואיזה שבוע זה היה. מחשבות על האנה פלשו למוחי. התעוררתי עם מחשבות עליה, בדרך כלל מלוות בזיקפה, והלכתי לישון עם מחשבות עליה. חשבתי עליה במקלחת. חשבתי עליה כשניסיתי לעבוד, הפרויקט האחרון שלי פתוח מולי במסך המחשב וראשי לכוד בחלום בהקיץ.

האנה, האנה, האנה.

פעם אחר פעם הפכתי בפרטים הקטנים שמסרה לי. שדיים גדולים, גוף חטוב, כוס צר.

בסוף השבוע יצאתי עם חבר לאכול ארוחת צהריים.

"מה אתה יודע על סיאטל?" שאלתי, והשתדלתי להישמע שווה

נפש.

"סיאטל? למה?"

"אני מכניס את זה לסיפור. חשבתי לשאול. אף פעם לא הייתי

שם, אין לי מושג איך המקום."

"טוב, הייתי כמה פעמים בפסיפיק נורת' ווסט." ידידי

לעס והביט בי בריכוז. בהיתי בצלחת שלי. כמעט ולא נגעתי

באוכל, אבל תחת מבטו הבוחן דחפתי לפי מזלג מלא ריזוטו.

"טונות של היפסטרים," הוא אמר, "כל הזקנים הלא מחמיאים

האלה. מה עוד יש להגיד, זין של מזג אוויר יש שם. מדכא. מקום

אפור. זאת אומרת, אם אתה אוהב דברים כאלה, אז זה מקום נהדר.

תמיד גשום שם. רטוב, מאט, ממש רטוב שם כל הזמן."

הטחתי את המזלג. כמעט נחנקתי.

רטוב. כל כך רטוב. אני עושה שלולית.

כעבור יומיים האנה שלחה לי באי-מייל פרק מסיפור. בדרך כלל היא היתה מגיבה תוך כמה שעות. אולי היא כבר לא בטוחה לגבי. לעזאזל, במקומה גם אני לא הייתי בטוח לגבי.

אבל שום דבר לא השתנה בכתיבה שלה.

הדמויות שלנו הגיעו במסען לעיר נמל בחיפוש אחר מידע, שבעזרתו תוכל לאנה להשתלט על כוחותיה. יכולתי להרגיש כיצד הדמות שלי הולכת ומתאהבת בלאנה ככל שהוספנו וכתבנו. ניסיתי להניע את קאל בכיוונים אחרים, אבל האנה כתבה את דמות הנערה בצורה כל כך נבונה ומושכת. היא היתה משונה וחזקה, אוהבת צחוק, לעתים טום בוי ולעתים נשית באופן כובש. האנה. לאנה.

התחלתי לקשר בין הדברים. היא תיארה את לאנה כדמות שופעת, נמוכה וחטובה. בצורת שעון חול. האם האנה שיחקה בגרסה מכוסת רעלה דקיקה שלה עצמה?

והאם אני, באותה מידה, עושה את אותו הדבר? קאל, כמוני, היה גבוה, בהיר שיער, ציני להחריד, וחשאי בצורה נזירית.

שבוע לאחר פרשיית החלוק התחברתי ללפטופ והתכוונתי להמשיך בסיפור שלנו. ואולי התכוונתי להתחבר לסקייפ ולצ'אט עם האנה. התגעגעתי אליה.

אז ראיתי את האי-מייל מ-hannah.catalano@xmail.com.

האי-מייל עם התמונה שלה.

התמונה שגרמה לי להתקשות.

נושא: תחזור...

שולח: האנה קטלאנו

תאריך: יום שלישי, 25 ביוני, 2013

שעה: 11:15 PM

הי, מאט. אני ממש מקווה שאתה קורא את זה. לא הגבת לפוסט שלי. אני מתגעגעת לסיפור. ואני מתגעגעת לסיפור שלנו. אני לא מצליחה להפסיק לחשוב על מה שקרה. פגשתי את מיק ב "WoW" (אני חנונית משתקמת), היו לנו רק שתי שיחות פרטיות בערך. הוא כותב ממש גרוע. זה היה ממש גרוע. ואז התחלנו לצאת, אבל בהתכתבות, היינו מבלים ביחד בצ'טים בווידיאו. זה הכול. אני לא יודעת למה אני מספרת לך את זה, חוץ מזה שאני רוצה שתדע שמה שקרה בינינו הוא לא משהו שאני רגילה לעשות. אבל אהבתי את זה. הדליק אותי לדעת שאתה מתגרה. אם כבר מדברים על מיק, אני עוזבת אותו. אחותי מגיעה לכאן בטיסה ביום חמישי לעזור לי לארוז, ואנחנו ניסע חזרה ביחד. אני עוברת לגור עם ההורים שלי לכמה זמן. מגניב, הא, אני בת 27. אני מניחה שמה שאני מנסה לומר זה שנהיה בנסיעה במשך יומיים או שלושה, ואני אהיה זמינה רק בנייד. האנה

אחרי שאוננתי על התמונה של האנה כמו נער נואש, קראתי את

* World of Warcraft, משחק תפקידים אינטרנטי בסגנון "מבוכים ודרקונים". [הערת המתרגם]

המייל שלה שלוש פעמים בערך. עיברתי ברוחי את המידע החדש.
להאנה יש אחות.

האנה בת עשרים ושבע.

האנה עוזבת את החבר שלה.

האנה אהבה לגרות אותי; היא לא מצליחה להפסיק לחשוב על
זה, וזה הדליק אותה.

ועכשיו יש לה פנים ושם, שאת שניהם ביקשתי בפירוש לא
לדעת.

האנה קטלאנו.

אז היא איטלקייה. זה מסביר את הגזרה ההורסת ואת השיער
הכהה והכבד.

התחברתי לסקיפ.

ינשוף.לילה: היי.

ציפור.קטנה: היי! זה היה מהיר, LOL. שלחתי לך את המייל
לפני איזה רבע שעה בערך.

ינשוף.לילה: מי כמוני יודע.

ציפור.קטנה: חהחה...

ינשוף.לילה: בואי נבהיר משהו, האנה. אני לא יודע מה זה אומר
בשבילך שהצלחת לגרות אותי עם יכולות התיאור הבסיסיות
שלך, אז תרשי לי להסביר. זה לא אומר כלום. זה בטח לא אומר
שאת יכולה להתנפל עליי עם סיפור החיים שלך.

ציפור.לילה: וואו, וואו...

ינשוף.לילה: תשתמשי במילים.

ציפור.קטנה: אתה... אתה כזה אידיוט עכשיו.

ינשוף.לילה: זה לא חדש.

ציפור.קטנה: זה חדש לי. אלוהים, אני כל כך מצטערת שהחלטתי
לספר לך שלא אהיה זמינה כמה ימים. סיפרנו סיפור ביחד כל
יום, אבל אני מניחה שזה שלא הגבת לפוסט הקודם שלי אומר
שזה נגמר.

ינשוף.לילה: זה לא נגמר. את לא צריכה להגזים, האנה, אבל בואי נעצור לרגע ונחשוב על הפער בין (1) להגיד לי שאת עומדת להיות מנותקת לכמה ימים, לבין (2) לכפות עליי את השם שלך ואת התמונה שלך.

ציפור.קטנה: ... מה?

ינשוף.לילה: כן, מזעזע אבל ככה זה. התקרית הקטנה בינינו לא מבטלת בבת אחת את הבקשה שלי לשמור על פרטיות הדתית. בלי שמות מלאים, בלי תמונות וכו'.

ציפור.קטנה: wtf. לא שלחתי לך תמונה שלי ולא כתבתי לך את שם המשפחה שלי.

ינשוף.לילה: טוב, hannah.catalano@xmail.com.

ציפור.קטנה: omg.

גלגלתי עיניים ונשענתי לאחור בכיסא. אולי הייתי קשה מדי, אבל העברתי את המסר, כעסתי. כעסתי על האנה על כך שטרדה את מחשבותיי, וכעסתי עוד יותר על כך שהיתה מהממת והכריחה אותי לדעת את זה.

איכשהו, החיים שלי יכלו להיות קלים יותר לו יכולתי לדמיין את האנה כזרה שמנה ומחוצ'קנת מהאינטרנט, או אפילו סתם זרה חסרת פנים מהאינטרנט. הכול חוץ מהיפהפייה כהת השיער הזאת, שהפריחה לעברי נשיקה מתוך שפתיה הוורודות והמכווצות.

ינשוף.לילה: את לא רוצה להוסיף משהו לביטוי הססגוני הזה?

כלום.

פתחתי את תיבת האי-מייל, ומיד פתחתי את האי-מייל של האנה. תמונת החשבון שלה השתנתה. הדיוקן הזעיר של האנה קטלאנו נעלם והוחלף במערבולת סגלגלה של גלאקסיה וכוכבים.

הבהלה הקפיאה אותי.

הייתי אבוד. התמונה שלה אבודה.

הקלקתי על הגלאקסיה וקיבלתי תמונה גדולה יותר... של גלאקסיה.

פרטי הפנים שלה כבר התחילו לחמוק מזיכרוני.

ינשוף.לילה: מה הקטע? שינית את תמונת החשבון שלך הרגע? את מבינה שכבר ראיתי אותה...

ציפור.קטנה: מאט, אני כל כך, כל כך מצטערת. אני יודעת שאתה לא תאמין לי, אבל זאת האמת. שלחתי לך את האי-מייל מהחשבון הראשי שלי בטעות. אני כל כך נבוכה עכשיו, אני רוצה למות. בחיים לא הייתי חוצה את הגבולות שלך ככה. אלוהים, הכול כזה מטורף בחיים שלי בזמן האחרון. פחדתי שהבהלתי אותך וברחת, התיישבתי לכתוב לך מייל ובום.

ינשוף.לילה: אה...

ציפור.קטנה: כן, אני... אני כזאת עלובה. אני כל כך מצטערת...

ינשוף.לילה: אני... באמת חשבתי שעשית את זה בכוונה. וואו. **ציפור.קטנה:** לא, בחיים לא הייתי עושה דבר כזה. נשבעת. אני אוהבת לכתוב איתך. אני מכבדת את הפרטיות שלך. אני לפחות מנסה...

הזעפתי פנים וחשבתי על המילים שעל גבי המסך. זאת היתה טעות. ובגלל התגובה המוגזמת שלי לטעות הזאת אבדה לי הגישה אל התמונה היחידה של האנה – הבחורה שלאט ובהתמדה שלחה אש במחשבותיי.

הרצתי בגוגל חיפוש מהיר אחר תמונה של האנה קטלאנו. כלום.

ינשוף.לילה: את רוצה בכלל לדעת מה חשבתי?

ציפור.קטנה: מה חשבתי?

ינשוף.לילה: על התמונה שלך.

ציפור.קטנה: הו. אה. לא משנה.

ינשוף.לילה: לא משנה?

ציפור.קטנה: כן, זה... לא סיפור. אני פשוט כל כך נבוכה.

ינשוף.לילה: טוב, אם ככה אז תשמחי לדעת שבקושי הסתכלתי עליה. זאת היתה תמונה פצפונת, וברגע שהבנתי מה זה סגרתי את החלון.

ציפור.קטנה: אה... טוב...

ינשוף.לילה: כן, ותודה שהחלפת אותה בכזאת מהירות. אני מעריך את זה.

ציפור.קטנה: בטח. אז... אני מניחה... שכדאי שאחזור לארוז.

ינשוף.לילה: ממ. בהצלחה עם המעבר. אני אגיב לפוסט בקרוב.

ציפור.קטנה: יופי. אני אגיב כשאוכל.

ינשוף.לילה: בלי לחץ. אני יודע שאת נורא עסוקה ותהיי עייפה אחרי המעבר. איפה ההורים שלך גרים?

ציפור.קטנה: אה... לא סיפרתי לך? חהחה. בחיי. לילה סופר מביך.

ינשוף.לילה: מה?

ציפור.קטנה: כלום. הם עדיין גרים בבית שגדלתי בו. בקולורדו...

2

האנה

לעזוב את התחת השעיר של מיק היתה ההחלטה הכי טובה שקיבלתי
בחמש השנים האחרונות.

למקום השני מגיעה החלטתי לעזוב את עבודתי כפקידת בנק.
גם הבחור וגם העבודה לא כיבדו אותי – והייתי טובה מדי
בשבילם.

כמה שלא ביקשתי או איימתי, מיק לא היה מוכן להפסיק לעשן
ולשתות. היה לו הרגל מרתיח לגפף אותי בפומבי, ולאחרונה הסקס
נהיה, נו, לא ממש סקס. יותר כמו שש תקיעות ואופס!

כשהייתי מתבוננת במיק הייתי צריכה להכריח את עצמי להיזכר
שפעם אהבתי אותו. פעם חשבתי שההומור החנוני שלו מצחיק. פעם
נמשכתי לפנים המחודדות, חסרות הלסת וחדות הסנטר האלה עם
קו השיער הפרוע והנסוג. בערך.

ובכל הנוגע לבנק, נשארתי לעבוד שם כפקידה במשך שלוש
שנים בזמן שהבוס החביב עליי פוטר, החברים שלי עזבו בהדרגה,
והקידומים דילגו מעליי פעם אחר פעם.

ברוך שפטרנו מכל אלה.

ושלום לכם שלושה ימים בדרכים בין מוטל למוטל, עם קרוון
נייד מחובר לסיוויק, מרחפת וחולמת בהקיץ על מאט.

"האלוהווי?" אחותי נופפה באיפוד מול פניי.

"הא? מה?"

"שואלת בפעם... השלישית." היא הנמיכה את הפלייליסט של לנה דל ריי שהכנתי. "אני יכולה בבקש שששהההה להחליף מוזיקה?"

"אה, כן, מה שבא לך."

בהיתי בהמשך הכביש.

הרגשתי את העיניים של כריסי צופות בי בזמן שהיא התחברה לאיפוד.

"אזוזו." היא הטילה את רגליה על תא הכפפות, והיפהוף החל לצווח מהרמקולים.

"מה אז?" נתתי בה מבט. יופייה של אחותי הלם בי כמו תמיד. היא בת עשרים ואחת ויש לה גוף קטן וגזרה של רקדנית. למגינת לבם של הורינו, היא חוסכת כסף לדירה ומשלמת על שיעורי ריקוד באמצעות עבודה במועדון חשפנות. היא טוענת שהיא אוהבת את זה, אבל אני לא בטוחה כל כך. "אז מי הבחור החדש?" היא הקשיתה גבה מרוטה עד כדי שלמות.

אבא שלנו מכנה אותנו שוכרות לבבות, אבל כריסי ואני ממש הפוכות. אני אוהבת סגנון טבעי. אני מאריכה שיער, מעדיפה משקפיים על פני עדשות, מתאפרת מעט מאוד, ועושה מעט כושר רק כדי להדגיש את הקימורים הרכים שלי.

אחותי פאנקיסטית. יש לה קעקועים, מלא פירסינג, היא חיה בתוך איילינר וצובעת את התספורת הקצוצה שלה בשחור ובבלונד.

ובכל מה שקשור אליי היא תמיד היתה חדת אבחנה להדהים. "בחור חדש? אין שום בחור חדש," אמרתי. "את יכולה להנמיך את החרא הזה? או לפחות למצוא איזה שיר שלא גורם לאוזניים שלי לדמם."

"מותק, כדאי שתתרגלי לזה." כריסי רקדה במושב שלה והניפה

את ידיה. צמידים נקשו במורד זרועותיה. "זאת תהיה המוזיקה שנשמע כשאני אלמד אותך לנענע."
"סליחה?"

"ראיתי אותך רוקדת, האן. את צריכה קצת עזרה. תוכלי להראות את זה לבחור החדש שלך. זה יחרפן אותו. הוא מקולורדו?"
כן, כן, הוא מקולורדו.

"מה? לא! זאת אומרת, אין שום בחור. את מצחיקה."
"הה, אוקיי." כריסי צחקה. "כל מה שאני יודעת זה שבחיים לא היית מעיפה את העבודה ואת החבר שלך בלי שום סיבה. מצטערת, האן, פשוט אין לך מספיק ביצים בשביל זה."
בלעתי רוק והתרכזתי בקווים הצהובים שהתגלגלו מולי אל תוך הלילה. כל כך רציתי לדבר על מאט. חשבתי עליו בלי הפסקה בזמן שארזתי ונהגתי.

תפשקי רגליים. תעזרי לי לגמור. אלוהים, הלב שלי דופק.
אבל מה יכולתי לספר לכריסי? את צודקת, אחותי. פגשתי בחור בשם מאט. באינטרנט. ואני יודעת עליו בדיוק שלושה דברים. הוא חי בקולורדו, הוא כותב נהדר, והוא מתגרה מלדבר עם זרים כמעט גמורים באינטרנט. אהבה ממבט סקייפ ראשון.
כן, זה יהיה יופי. זה יוביל להרבה צחוקים וגלגולי עיניים, וכמובן לשאלה הבלתי נמנעת: את יודעת איך הוא נראה?

אלוהים, לא, אני לא יודעת איך מאט נראה.
אני יודעת איך קאל נראה – גבוה, בלונדיני, נאה, צנום – אבל יכול להיות שמאט הוא איזה חיית מרתף ששוקלת מאה וחמישים קילו. איכס, כנראה שזה מה שהוא. סטריאוטיפים הם לא דבר תלוש מהמציאות; ומאט הוא חיית אינטרנט, זכר, שגילו ממוצע, שגמר תוך חמש דקות מרגע שאמרתי לו שיש לי שדיים גדולים (ושלמרכה הנוחות מתעקש לא לחשוף תמונות).

איזה מחשבה מדכאת.
הסתכלתי על אחותי במבט שטחי.
"למה שלא תהיי מועילה," מלמלתי, "ותעזרי לי לחפש מוטל."

עצרנו במוטל בשלוש לפנות בוקר.
 אחותי הטילה את עצמה על המיטה ואיבדה הכרה. התיישבתי
 בחדר האמבטיה ובדקתי את המייל בפעם המאה באותו יום.
 סוף־סוף! שני מיילים ממאט. אחד היה תגובה לפוסט שלי.
 האחר היה ללא נושא.

נושא: (ללא נושא)

שולח: מאתיו ס.

תאריך: שבת, 29 ביוני, 2013

שעה: 2:46 AM

הי, האנה,
 הרגע שלחתי לך פוסט. איך את מסתדרת עם מעבר
 הדירה? את ציפור קטנה ואמיצה. ותשמעי, את
 פולשת למדינה שלי. עולם קטן, נכון? מה שאני רוצה
 לומר זה שאני מקווה שדעתך עליי לא השתנתה בגלל
 מה שקרה (תקרית החלוק, כמו שאני אוהב לכנות את
 זה). אני יודע שזה היה דפוק בטירוף. אני לא אתפלל
 אם דעתך עליי תשתנה. אני לא יודע מה לחשוב על
 עצמי.

אני מתנצל שהייתי שמוק בקשר לתמונה.
 לא ראיתי אותך בסקייפ, אז אני מניח שאת בדרכים.
 אני הולך לשבור עוד אחד מהחוקים שלי. אם בא לך
 להתקשר, המספר שלי הוא 555-774-5761.
 מאט

נושא: דפוק בטירוף

שולח: האנה קטלאנו

תאריך: שבת, 29 ביוני, 2013

שעה: 3:20 AM

היי, אתה עדיין ער?

נושא: דפוק בטירוף Re:

שולח: מאתיו ס.

תאריך: שבת, 29 ביוני, 2013

שעה: 3:21 AM

כן. אני מחכה.

מאט

חשתי כיצד הנשימות שלי דועכות בזמן שקראתי את תגובתו של מאט. אני מחכה. איך יכול להיות שבחור ייראה כל כך מלא ביטחון וסקסי בזמן שהוא לא יותר ממילים על מסך? הוא מחכה. מחכה שאתקשר. הוא לא היה צריך לומר את זה; ידעתי את זה.

הידיים שלי רעדו בשעה שהוספתי את מאט לרשימת אנשי הקשר שלי וחייגתי את המספר.

בהלה הלכה והתפשטה בי כשהקשבתי לצליל החיוג.

אני עומדת לדבר עם מאט.

אני עומדת לשמוע את הקול שלו.

אני בכלל לא מכירה את הבחור הזה.

מה לעזאזל אני עושה?

יכול להיות שהוא איזה מטריד פסיכוטי.

אסור שנחצה את הקו הזה.

אני יכולה לנתק.

אני יכולה לנתק עכשיו.

כן, אני הולכת לנ—

"האנה?"

בלעתי רוק וגלשתי לאורך קיר חדר האמבטיה.

"האנה, זאת את?"

קולו הצלול והקריר של מאט הסתחרר בתוך אוזני. היה לו מבטא מעט מרוחק – ניו־ג'רסי, אולי ניו יורק – ומעט מחוספס. הוא נשמע מנומנם.

הוא נשמע סקסי בטירוף.

הרגשתי צורך עז לבקש ממנו לקרוא בשמי. האנה, האנה, תעזרי לי לגמור. חום התפשט בין רגליי.

"טוב, אז," הוא צחק ברכות. הרגשתי כיצד הצליל הזה ממיס לי את ההיגיון. "נשחק במשחק השיחה החד־צדדית. אני מאט. נעים מאו..." הוא שב ופרץ בצחוק שקט. הוא היה משועשע, הקול שלו היה גרוש בזה. אבל לא היה בזה חום. נשמע כאילו הוא בז לכול. הוא נשמע מוכן לצחוק על כל דבר פשוט מתוך התענגות לצחוק בקולו הקטיפתי.

לא יכולתי שלא לדמיין את העיניים השטניות שנלוו לצחוק הזה.

עיניים ירוקות, החלטתי. ירוקות כהות, חשאיות ועמוקות כמו יער.

"התכוונתי לומר שנעים מאוד לפגוש אותך." הוא המשיך, "אבל אני מניח שכבר נפגשנו טכנית באינטרנט. עכשיו אנחנו נפגשים בטלפון. אולי..." הוא התרחק. שמעתי משהו נגדר. "היי, נייט. אם זה אתה שמנסה לעבוד עליי, אני נשבע שאני הולך לשבור לך ת'..."

"היי! מצטערת, אני..." רצתי אל דלת חדר המקלחת, פתחתי וסגרתי אותה וחזרתי מיד אל הקיר. מבריק! מצטערת, הרטבתי את התחתונים בזמן שהקשבתי כמו סוטה לקול שלך. "מצטערת, כן, נאלצתי להיכנס למקלחת, אחותי ישנה."

מאט נותר שקט לרגע.

"בגלל זה את לוחשת?" הוא אמר.

"כן, היא ממש עייפה. אנחנו במוטל. הרגע הגענו. אני די בטוחה שהקיר הזה בין המקלחת למיטה שלה הוא בעצם חתיכת דיקט, אז..."

"טוב... לעזאזל. רציתי לשמוע את הקול שלך. אני מתכוון לקול שלך בווליום הרגיל." הוא צחקק. "את חושבת שתוכלי להסתכן ולהרים את הקול לכמה מילים? אני אטפל באחותך אם היא תתעורר."

חייכתי. דמיינתי שיחה בין אחותי חמומת המוח לטיפוס חלק הלשון הזה.

"אני חושבת שזה לא רעיון כל כך מוצלח. אבל, אמם, בטח. מה להגיד?"

"בקול הרגיל שלך? מה לגבי: 'השועל החום הזריז מנתר מעל לכלב העצל'."

"טוב." כחכחתי בגרון. נעשיתי לפתע מודעת להכאיב לקול שלי. "אמם. טוב. השועל החום הזריז..."

צחוק פרץ מצדו האחר של הקו. רם וחד, כמעט אכזרי. "אוי... אלוהים, האנה." שמעתי רעש וקולות גרירה. "אוי, איזה קטע. באמת אמרת את זה. השועל... החום... הזריז... אוי, אלוהים." קולו של מאט התפרק שוב לצחוק. בהיתי בברכיים שלי.

"מה כל כך מצחיק, לעזאזל?"

"האנה. האנה, אני מצטער."

שמעתי אותו נושם כמה נשימות עמוקות כדי להירגע. "אוקיי," הוא אמר. "אני מצטער. תתעלמי ממני, באמת. יש לי חוש הומור מוזר. זה... זה ממש הצחיק אותי. יש לך קול יפה. לכי תביני."

לכי תביני. למה הוא מתכוון?

"תגיד, אתה רצית שאני אתקשר בשביל משהו מיוחד או שסתם חיפשת בידור לאמצע הלילה?"

"אני די בטוח שהקטגוריה המדויקת היא בידור לשעת בוקר מוקדמת, האנה."

"אוקיי. טוב, שיהיה. תראה, אני לא יודעת למה אני..."

"אני לא מצליח להפסיק לחשוב עלייך."

המילים שלו הקפיאו אותי.
המילים שלו ומשהו נוסף בקולו. כנות.
"הדבר הזה שעשינו," הוא המשיך, "או הדבר הזה שעשית
לי..."

הגרזן שלי התייבש. *הדבר הזה שעשיתי לו*. זה היה אמור להגעיל
אותי, המחשבה על אדם זר שעושה ביד על כמה פרטים מהגוף שלי.
אבל זה לא. זה סקרן אותי. החום שבין רגליי פעם.
"את יודעת על מה אני מדבר," הוא התעקש. הפרובוקציה הקטנה
הזאת הוסיפה איזה עוקץ לקולו.
"כן," הצלחתי לדבר, "כן."
"נהנית מזה."
"כן."
"אמרת שאת רוצה שאני אדפוק אותך בכוח."
"כן..."

לא האמנתי שהזור הזה, עם הלשון החלקה, מנמיך לי מה
להרגיש.

לא האמנתי שאני מסכימה איתו בצורה עיוורת.
ולא יכולתי להאמין שאוצר המילים המרשים למדי שלי הצטמצם
ל"כן".

"האנה, גרמת לי לגמור כל כך חזק. וזה קרה לי עוד פעם
כשחשבתי עלייך. תני לי להחזיר לך טובה."
המילים שלו נתלו בשתיקה שעמדה בינינו.
להחזיר לי טובה. לעזור לי לגמור.
"כן," לחשתי. הקול שלי הפך לצליל דקיק.
"אלוהים, האנה. תספרי לי מה את לובשת."
הרגשתי צמרמורות מתרוצצות במעלה ובמורד הגב כשנעלתי
את דלת חדר האמבטיה והתבוננתי בעצמי במראה. העור שלי
היה סמוק. הבנתי שבטח נשכתי את השפתיים, כי הן היו נפוחות
ובהירות.

"גופייה בצבע תכלת ומכנסי ג'ינס."

"תוריד את הג'נס. מה עוד?"

העפעפיים שלי רפרפו ונעצמו. פתחתי את הג'נס ביד אחת, דחפתי אותם למטה ויצאתי מתוכם. המשכתי להתכונן בעצמי במראה. צפיתי לראות בפניי בלבול – האם יצאתי מדעתי? – אבל כל מה שראיתי היה מבט מזוגג ומגורה.

"חזיית פוש־אפ אפורה ותחתוני חוטיני כחולים עם פס תחרה שחור במותניים."

"פאק, חוטיני? מושלם. אלוהים, את מושלמת. תשכבי. תניחי את הטלפון ליד האוזן. אני רוצה ששתי הידיים שלך יהיו חופשיות." צייתתי בצורה אוטומטית. הייתי חומר בידי הזר. אפילו לא ידיו! קולו הרך והסקסי, הדורש ומדרבן.

לקחתי שתי מגבות נקיות מהמתלה ופרשתי אותן על רצפת חדר המקלחת, השתרעתי עליהן והנחתי את האייפון ליד האוזן. "אני מתערב שהשדיים שלך נראים ממש טוב בחזיית פוש־אפ, האנה. למה שלא תרימי את הגופייה ותראי אותם. איך הם נראים, הממ? לחוצים אחד אל השני, יפים ועומדים? את אוהבת להראות אותם? תמעכי אותם בשבילי. תפשקי רגליים. את מסוג הבחורות שמתגרות בגברים עם הציצים היפים שלהן? אני מתערב שאת אוהבת את זה. אוהבת לשגע אותי עם החלוק שלך, להעמיד לי את הזין."

"כן," השתנקתי. כן, כן, כן. משכתי את הגופייה הצמודה שלי למעלה, קיפלתי אותה סביב החזה, וגיליתי את החזייה שלי ואת שדיי לחדר האמבטיה הריק. דמיינתי את מאט גוהר מעליי. דמיינתי אותו מחייך ואומר לי שאני אוהבת להראות את הציצים שלי. זה נכון?

מעכתי את גביעי החזייה ונשכתי את שפתי כדי להחניק אנחה.

"הפטמות שלך רגישות. את סיפרת לי." מאט צחק ברכות. "תצבטי אותן, האנה. תמששי אותן ותמשכי אותן. אל תימנעי מכאב. אני מתערב שאת כבר ספוגה ברטיבות."

"כן", לחשתי. "אלוהים, מאט... אני יכולה להרגיש את זה, כמה אני רטובה."

ובאמת יכולתי. יכולתי להרגיש בתחושת התשווקה הנוטפת, החלקלקה שבין רגליי. מאט נשם נשימה חדה.

בידיים רועדות פתחתי את החזייה והחלקתי את הגביעים מעל שדיי. צבטתי פטמה בין אצבעותיי והתנשמתי. כל כך רגישות! חץ של עונג נשלח אל איבר המין שלי. אל תימנעי מכאב. סובבתי את הפטמה וצווחתי.

"האנה!" בפעם הראשונה שמעתי רטט בקולו של מאט. הוא החל לאבד שליטה עליי. התחלתי לרעוד.

"תעשה את זה ביחד איתי", לחשתי. "מאט, בבקשה."
 "אני עושה. אני מוכרח. אני לא יכול להתאפק. האנה... אלוהים, תעשי את זה. תפשקי את הכוס, תשפשפי את הדגדגן. תגמרי ביחד איתי. אלוהים, אני צריך את זה. מה את עושה לי?"
 הפטמות שלי כבר היו קשות וכואבות. משכתי את החוטיני הצידה והחלקתי את אצבעי על הדגדגן. בין רגלי היה הכול ספוג.
 "כל כך רטובה", התנשמתי. "הכול. כל כך רטוב. מאט. אלוהים."

"ת־תגיד לי את השם שלי שוב. שוב."
 "מאט. אלוהים, מאט, אני... אני קרובה."
 בערתי מחום מרוב בושה. לבדי, זה יכול לקחת לי יותר מעשרים דקות להגיע לאורגזמה טובה. ועכשיו, עם קולו התובעני של מאט באוזני, לא יכולתי לעצור בעד העונג שהלך והסתחרר מעלה.
 "הו, אלוהים, האנה. פאק, אני גו..."
 "גומרת!" התנשמתי.

מאט פלט אנחה צרודה. הכוס שלי פעם, והעונג התגלגל בגופי כמו גל הלם. רעדתי על הרצפה. נוזלים נתזו סביב אצבעותיי. אושר שמיימי.

אני לא יודעת כמה זמן שכבתי שם מתנשמת, חשה ברעידות

הריגוש הקטנות והמאוחרות. הלב שלי האט ופעם בקצב מזדחל. חשבתי שאני יכולה לישון לנצח. מתוך קו הטלפון נשמע מאט נאנח ונושם נשימות עמוקות, אחת אחרי השנייה. קולו הפר לבסוף את הדממה.

"כחול הוא הצבע האהוב עלייך?"

"מה? חייכתי חיוך עצל, "זאת אומרת, כן. איך אתה יודע?"

"ניחוש מוצלח," הוא מלמל.

"מה הצבע האהוב עליך?"

"אין לי צבע אהוב."

"הו, זה קצת עצוב משום מה."

"לא," הוא גיחך, "יש לי צבע אהוב. אבל את תצחקי. אני לא

מגלה."

"מה? אין מצב, אני לא אצחק." אבל כן צחקתי, ושמעתי בצליל

קולי את הסיפוק והשמחה. הרגשתי כמו בשיחה רגועה בין המצעים

והכריות אחרי סקס. הרגשתי שזה כמו פעם עם מיק, כשהוא ואני

רק נפגשנו ועדיין היינו נהנים. חבל ששום דבר לא נמשך לנצח.

"זה בטח משהו מגוחך, כמו... ורוד מזעזע. נכון?"

"לא מגלה. היי, כבר מאוחר."

"אני די בטוחה שהקטגוריה המדויקת היא שעת בוקר מוקדמת,

מאט."

הוא צחק. "אחת-אפס, ציפור קטנה. את כבר מחכה להיות

בבית?"

"כן ולא. אני מתגעגעת למשפחה שלי. אני מתגעגעת לקולורדו;

גדלתי שם. אבל אני די בטוחה שאני אהיה בורדה שם."

"בורדה? יש לך את המשפחה."

"לא בורדה במובן הזה."

"אה." יכולתי לשמוע את החיוך בקולו של מאט. "אין כזה דבר

בדידות. יש רק מחשבות על בדידות."

מצמצתי והתיישבתי.

אין כזה דבר בדידות. יש רק מחשבות על בדידות.

"מאט, ציטטת הרגע מעשרת אלפים לילות?" צחקתי, "אתה אוהב לקרוא את פירס?"
שמעתי קליק, ואחריו דממה.
"מאט?"

נתתי בטלפון מבט זועף. הוא נעלם. השעה היתה כמעט ארבע לפנות בוקר אצלי, חמש לפנות בוקר אצלו. שלחתי לו הודעת טקסט.

נראה לי שהשיחה שלנו התנתקה. או שהובכת וניתקת. בכל מקרה כבר מאוחר. אני מתכוונת מוקדם. (; לילה טוב. ותודה.

המיטה של המוטל הרגישה כמו גוש בטון, אבל אני צנחתי לשינה בתוך שניות. השינה שלי היתה מלאה בחלומות. החלומות שלי היו מלאים בעיניים ירוקות צוחקות, דרישות נלחשות ואנחות מהוסות.

3

מאט

האנה קראה בשמי לראשונה בזמן שהיתה בחדר מקלחת של מוטל
איפשהו בין וושינגטון לקולורדו.

אלוהים, מאט... אני מרגישה את זה, כמה אני רטובה.

זה עשה לי משהו. זה פתח איזה רגש, כמו מפתח פנימי שהסתובב
בתוכי.

ואז היא שאלה אותי אם אני אוהב לקרוא את ספריי שלי.

גם זה עשה לי משהו. זה גרם לי לנתק.

שוטטתי בדירה בחמש לפנות בוקר, חושב על רצף ההחלטות
המטופשות שעשיתי.

החלטה טיפשית ראשונה: לתת להאנה את מספר הטלפון שלי.

החלטה טיפשית שנייה: לצטט מתוך ספר שלי.

מהם הסיכויים שהאנה קראה את הספרים שלי? גנחתי וקברתי

את פניי בידיי. די גבוהים, לכל הרוחות, בהתחשב בעובדה שיש לי
כבר ארבעה רבי מכר.

החלטה טיפשית שלישית: סקס טלפוני עם האנה. אני בכלל לא

מכיר את הבחורה הזאת. יש לי תמונה (תמונה שהולכת ונעלמת
במהירות מזיכרוני), שם וגיל, עוד כמה פרטים שוליים, וקיבעון
שהולך וגדל. ובת זוג.

בכלל, איזו מין בחורה היא האנה? איזו מין בחורה עושה סקס טלפוני עם אדם זר שפגשה באינטרנט?

אין לי זכות לשפוט אותה. אחרי הכול, איזה בחור עושה סקס טלפוני עם אישה זרה שפגש באינטרנט? האנה לפחות פנויה. אני אולי יכול להתייחס לתקרית החלוק כאל מעידה, אבל הסקס הטלפוני היה בגידה, חדר וחלק.

אני הופך לנבלה, ומהר.

חטפתי אחת מהסיגריות לשעת חירום שלי והדלקתי אותה במרפסת.

"הפסקתי" לעשן לפני חמש שנים, כשויתרתי גם על אלכוהול וסמים, אבל תמיד שמרתי חפיסת סיגריות זמינה למצבים כאלה.

בשעה שבע בבוקר מצאתי את עצמי עדיין מעשן ובוהה בעיר. הבוקר היה קריר ובהיר; היה לי ברור שהיום עומד להיות לוהט.

העיר החלה להתעורר לחיים סביב. אנשים יצאו לריצת בוקר וחתכו את הרחובות שתי וערב, כלבים נבחו ומכוניות צפרו.

הייתי כבר רגוע למדי, וחשבתי בהיגיון על השטויות שעשיתי. ציטטתי מהספר שלי: אז מה? אין סיכוי שהאנה תעשה איזה להטוט לוגי ותגלה שאני הוא מ. פירס. הבהלה הקלה שלי נראתה מגוחכת לאור היום.

נתתי להאנה את מספר הטלפון שלי (והסקס הטלפוני): סך הכול שמעתי לעצתו המקצועית של הפסיכיאטר שלי, "לפתוח את עצמי לחוויות חדשות", "לאפשר לעצמי להזדקק לאנשים", ו"להימנע ממגבלותיהן של נורמות חברתיות". לא רע.

הנייד שלי צפצף. זה היה אי-מייל קצר מבת'אני. היא הגיעה לגרמדו.

אל תשכח להשקות את עץ הלימון שלי. אתה אוכל? אני לא אסרח לתאר את המקום הזה, כי כבר היית פה. אבל הלוואי שהיית כאן. חסר לך שתהיה שלד כשאני חוזרת. תזכור, רשמתי תאריכים על האוכל במקפא. נשיקות, בת'אני

זאת החברה שלי, אינסטינקטים חומריים מוגזמים.

אני אענה לה אחר כך.

נכון לעכשיו אני מעוניין להישאר באותו מצב, תועה במחשבות על האנה.

פשטתי מעליי את הטיי-שירט שלי וגררתי את עצמי אל ספת הסלון עם מחברת ועיפרון. לורנס התעורר. האוזניים הארוכות שלו סבו לעברי כמו צלחות לוויין. הוא התמתח וקיפץ לעבר הארגז שלו. "היי, חבר", אמרתי לארנב והקשתי בעיפרון על דף ריק.

התחלתי לצייר את מה שזכרתי מתמונתה של האנה. קודם כול העיניים שהיו גדולות ושחורות, אחר כך אפה הדק, מושך מטה אל שפתיה מלאות ההבעה. ניסיתי לתפוס את המתקוות שבפניה, את צורתן האובלית שנתחמה בתלתליה החומים והכבדים. הצללתי את משקפיה. רשמתי בעדינות את קו הצוואר של חולצתה, רומז במריחה לקיומו של המחשוף.

הזעפתי פנים כשהבטתי בפורטרט.

לא רע, אבל גם לא ממש טוב. עצמתי את עיניי. נאבקתי להעלות את התמונה מזיכרוני. נזכרתי בקולה בטלפון. לא גבוה מדי, לא נמוך מדי, קטיפתי ונשי. מה כל כך מצחיק, לעזאזל? אלוהים, היא כל כך מתוקה כשהיא כועסת.

תעשה את זה ביחד איתי, מאט, בבקשה.

צללתי בחלומות בהקיץ עד שעת הצהריים. הייתי שרוע על הספה, המחברת פתוחה על ירכי והזין שלי עומד. כמובן. בהיתי בעץ הלימון עד שהזיקפה שלי נרגעה. ואז התקשרתי להאנה.

היא ענתה תוך שני צלצולים.

"הלו?" היא אמרה. הקול שלה נשמע מעט צרוד יותר.

"היי, ציפור קטנה."

"ציפור?" היא צחקקה. "מצטערת, מותק, זאת אחות של האנה.

האנה נוהגת."

הבטתי בכעס ברישום שלי וחשבתי לנתק.

"למה שלא תעשו תורות ותנהגי גם כן", מלמלתי, "או שלא תעני לטלפון של אחותך."

"היא נתנה לי אותו, מר גוש קרח."

שמעתי את קולה של האנה ברקע. היא נשמעה כועסת, אבל לא הצלחתי להבין מה היא אומרת.

"מה היא אמרה?" דרשתי לדעת.

"היא אמרה לי להפסיק להציק לך. היא גם אמרה היי. תגיד, אתה הבחור החדש של האנה?"
"סליחה?"

התיישבתי. המחברת שלי נשרה אל הרצפה. בחור חדש? להאנה יש בחור חדש? כעס – ולא מעט קנאה – התהדק סביב צווארי.

"כן, בחור חדש. אתה הבחור החדש?"

"לא, אני..." הפה שלי המשיך לנוע, אך לא הוציא קול. האנה סיפרה לי שהיא עוזבת את החבר שלה. אבל היא שכחה לציין שהיא עוזבת אותו לטובת בחור אחר. אני מניח שזה אומר ששנינו חארות בוגדניים. ממש מושלם.

אז למה זה כואב? למה הרגשתי שניצלו אותי? זה לא שהאנה יכלה להיות שלי. לא יכולתי אפילו לפגוש אותה – לא יכולתי להסתכן בכך שהאובססיה הקטנה שלי תהפוך לבגידה בסדר גודל מלא. אני לא טיפוס כזה. אני לא? חשתי בחילה.

"כדור הארץ קורא למר גוש קרח!" צעקה אחותה של האנה.
"תזדייני", אמרתי וניתקתי.

4

האנה

"תזדייני?" אחזתי את מותני בידי ובהיתי בכריסי. "רק רגע. הוא אמר 'תזדייני' וניתק?"

"אה-הא. כן. אלא אם כן הקו בדיוק התנתק בתזמון מושלם במיוחד. אבל המממ, האנה, אני לא ממש בטוחה לגבי הבחור הזה. הוא היה קצצצצצ חריאט." אחותי צמצמה את עיניה כשהדגישה את המילה "קצת". לא יכולתי שלא לצחוק. "קצת חריאט" זה תיאור רך של מאט. ובכל זאת, הייתי צריכה להבין למה הוא כעס כל כך. אחותי ואני עצרנו במלון בבלינגס, מונטנה. השעה היתה שתיים אחר חצות. הייתי ערנית מספיק לנהוג עוד שעה לפחות, אבל רציתי לדבר עם מאט. ורציתי לחפש משהו בין החפצים שלי. האשמתי את התארכות המסע בכך שלא הצלחתי להפסיק לחשוב על מאט.

הכבישים האינסופיים, הנוף הלא משתנה, לאטום אוזניים למוזיקה הגרועה של אחותי – אה, והסקס הטלפוני המטורף שלנו אתמול בלילה.

אלוהים, זה מגוחך! אני מוקסמת מבחור שאני לא יודעת עליו כלום.

"תסבירי לי שוב," אמרתי ופתחתי את דלת הקרוון הנייד. חיטטתי

בפנים ברעש. "קראת לו... מר גוש קרח." הפה שלי התעוות. "והוא ישר אמר 'תזריני' וניתק?"

"אוהההה, אלוהים. כן! זה מה שקרה. האנה, מה הקטע שלך עם השמוק הזה?"

"הוא חבר טוב," שיקרתי, "ואני חושבת שהוא באמת מעוצבן. שלחתי לו הודעה כשהיינו בפרקינס, והתקשרתי אליו והוא לא הגיב."

"אולי הוא יצא. לא יודעת. מה את מחפשת שם?"
 "אה, המממ... חיפשתי כמה בגדים." גירדתי בצוואר. אחותי בחנה אותי. הרגשתי שהיא רואה דרכי ומזהה את שני השקרים שלי, וגם שמעה אותי בחדר המקלחת אתמול בלילה.
 "אז. כן. אני לא צריכה עזרה. אני צריכה לחפור פה, זה הכול. את יכולה לרשום אותנו בקבלה."
 "ממהממ." כריסטיין הסתובבה ופנתה אל המוטל.
 תודה לאל.

באותו רגע ידעתי שאני אשפוך הכול אם היא תחליט לעשות לי חקירה. הרגשתי כמו ילדה בת שלוש-עשרה, מבעבעת מהתרגשות ונואשת לפטפט על ההתאהבות האחרונה שלי. הוא אמר ככה, הוא עשה ככה. לא תודה. אני שקולה מדי בשביל זה.
 נדחפתי אל קצה הקרוון והדלקתי את הפנס שעל מחזיק המפתחות שלי. בהיתי בערמת הקופסאות והרהיטים. אחרי רבע שעה של מאבקים הצלחתי לחלץ את הקופסה שחיפשתי. על הצד שלה נכתב "ספרים" בטוש שחור.

שלפתי מתוכה את העותק הבלוי של עשרת אלפים לילות מאת מ. פירס. דפדפתי בין דפיו בעלי אוזני החמור והפסקאות הממורקרות, עד שמצאתי את השורה שמאט ציטט.

אין כזה דבר בדידות. יש רק מחשבות על בדידות.
 נאנחתי ונדנדתי רגליים משולי הקרוון. אלוהים, איזה שורות, ואיזה רעיון מוזר – שפחד הבדידות הוא פחד רפאים.
 בסוף הספר שמרתי קטעים שהדפסתי מבלוג הספרים של

ה־LA Times וקטעי עיתון שגזרתי מה־New York Times Book Review. פתחתי אחד מהם וקראתי בעיון את השורות הראשונות.

**הזהות של מ. פירס נותרת בגדר חידה, ספרו "כל פגע" מגיע
למקום הראשון
13 בנובמבר, 2009**

כמעט שנתיים לאחר הופעתו של רב המכר עשרת אלפים לילות הגיע כל פגע, הרומן החדש של מ. פירס, למקום הראשון ברשימת רבי המכר. בדומה לקודמו, כל פגע הוא ספר שנע בין גבולות (או שמא מוחק אותם); גבולות הבדיון וגבולות הסוגה. חלקו מותחן, חלקו חקירה בסגנון קונדרה וכולו נקרא בנשימה עצורה. כל פגע עומד לגרום למבקרים לדפו...

דילגתי כמה שורות.

על זהות המחבר כמעט ולא ידוע דבר. הוא (או היא) נמנע מלחתום על ספריו או לערוך להם השקות או מסעות פרסום, הכוללים חשיפה כלשהי לקהל. מאז יציאתו לאור של עשרת אלפים לילות, שפתייהם של אנשי הוצאת קנופף חתומות. קיימת שמועה שסוכנו של המחבר שייך לסוכנות "גרניט ווינג", אבל היא מעולם לא אומתה.

"יתכן שבדומה לסופרים מסתגרים אחרים, כמו תומאס פינצ'ון או ג'יי. די. סלינגר, מ. פירס חושש מהשפעת הפרסום על חייו (או חייה) ועל כתיבתו.

החלטתו של הסופר לשמור על אלמוניותו מגרה את סקרנותם של מעריציו. לאחרונה הופיעו דפי מעריצים "רשמיים" של מ. פירס...

חייכתי, קיפלתי את הכתבה ותחבתי אותה חזרה למקומה. אלוהים, תעזבו את הסופר בשקט.

היו ברשותי כל ארבעת ספריו של מ. פירס – עשרת אלפים לילות, כל פגע, מעיין המכרה וחבל הכסף – שראו אור בין 2007 ל-2012. לא אכפת היה לי אם לא אגלה לעולם את זהות המחבר. תמונות המחבר שעל לשונית הספר הן דבר מדכא. רק רציתי שרומן נוסף של מ. פירס יראה אור בקרוב. בדרךתי את הנייד.

אמרתי לאחותי שכתבתי והתקשרתי למאט בפרקינס. האמת היא שהתקשרתי פעמיים. שלחתי ארבע הודעות טקסט. השתיקה שלו כרסמה בי.

האם הוא התמלא חששות בנוגע ל... למה? הידידות שלנו, שכלל לא היתה ידידות? הסידור המשונה שלנו שבו עזרנו זה לזה להגיע לאורגזמה?

"זין על זה", מלמלתי. התקשרתי אליו שוב.

צלצל ועוד צלצל.

"האנה."

"מאט! היי. אל תנתק, בבקשה. ניתקת לאחותי?"

"כן."

"אני מצטערת. לא הייתי צריכה לתת לה לענות. היא קצת..."

קימטתי את מצחי. קשוחה? עוקצנית?

"היא בסדר", אמר מאט. קולו היה רגוע. "פשוט גמרתי

לדבר."

"הו. אז זה הקטע שלך? אתה מנתק ברגע שכבר לא מתחשק

לך לדבר?"

"בטח, למה לא." הוא פלט אנחה מוגזמת, כאילו זה גומר אותו

לדבר איתי בטלפון.

"ותגיד, אתה במצב רוח טוב רק אחרי שאתה מאונן? כי ככה זה

מתחיל להיראות לי."

שמעתי את הצחוק המהוסס המתנשף של מאט.

"את מצחיקה, ציפור קטנה."

"אני לא ממש מרגישה מצחיקה כרגע."

"אלוהים, את כזאת חמודה."

"מה?! התזתי. "תפסיק להיות משוגע. אני... אני מנסה..."

"מנסה לברר באיזה מצב אנחנו נמצאים? תוותרי על זה. אני לא חושב שיש חוקים לדבר הזה או איזשהם קווים מנחים שיוכלו לעזור. בכל מקרה, זה לא משנה."

היתה שתיקה ארוכה. עצרתי את נשימתי. לא משנה? איכשהו, הדבר הזה עם מאט – "המצב שלנו" – כן שינה לי. אהבתי את זה. רציתי את זה. זה גרם לי להרגיש שאני קצת מאבדת שליטה, אבל גם את זה אהבתי.

"לא משנה," הוא חזר בשקט. הוא כחכח בגרונו.

"אז. מי הבחור החדש?"

"הא? בחור חדש?"

"כן, אחותך אמרה שיש לך בחור חדש. הבחור החדש של האנה."

"אה... ככה היא אמרה. לא שמעתי."

"כן. בעצם, לא. היא שאלה אותי אם אני הבחור החדש, ואני כמובן לא, מה שבכל זאת... כמובן רומז לזה שיש לך... בחור חדש." מאט לא הצליח להסתיר את הרגש בקולו, והרגש הזה לא היה סקרנות. זה היה זעם שמתבשל על אש קטנה.

ההבנה נחתה עליי כמו שק מלט.

מאט חשב שאני מתענגת על הגמירות שלו ונהנית מהשיחה האינטימית שלנו בטלפון, בזמן שאני משייטת לי אל מערכת היחסים הבאה.

"מאט! התפרצתי."

"מה?" הוא התפרץ חזרה.

"בחיים לא הייתי עושה איתך את הדברים האלה אם היה לי בחור חדש. אלוהים! אתה לא יכול להעריך אותי טיפה יותר? זאת אומרת, קודם הקטע עם התמונה, ועכשיו זה. אני מבינה שאתה לא

מכיר אותי, אבל באמת, אתה משליך עליי את החריאטיות שלך. אני לא איזה כוסית פסיכית צבועה שמחפשת לבלות בטלפון בגלל שאין לי מספיק אומץ לבגוד על באמת בחבר החדש שלי, שלא קיים, סמוך עליי."

אחזתי את עשרת אלפים לילות כל כך חזק שהציפורניים שלי חדרו לכריכה. האמת שדי התחרפנתי באותו רגע. אבל זה הגיע לו.

האזנתי לדממה. בדקתי את הטלפון לוודא שהוא לא "פשוט גמר לדבר". הוא עדיין היה על הקו.

"הלו? מאט?"

הוא החל לגחך, הצליל הציני סילק ממני את הכעס.

"חריאטיות?" הוא מלמל.

"כן. טוב. אויש. אתה יודע למה אני מתכוונת." הרפיתי את אחיזתי בכריכה הרכה. "ודרך אגב, אני יודעת שמה שאמרת אתמול היה פלגיאט של מ. פירס. ניסיון יפה."

מאט השתק שוב.

"היי... אני צוחקת. זאת אומרת, באמת ציטטת מעשרת אלפים לילות. אבל זה היה מגניב. פירס הוא לגמרי אחד הסופרים האהובים עליי."

"הו? אני קראתי רק את הספר הזה שלו. לא יודע למה טרחתי. הוא זכה להרבה פרסום; חשבתי שהוא יהיה יותר טוב. אני מניח שהשורה הזאת נתקעה לי בראש. אישית, אני חושב שהסופר הזה הוא מה שנקרא נאד נפוח. מה את לובשת?"

המעבר הפתאומי של מאט משעמום מרוחק לפרטי הלבוש שלי השאיר אותי ללא מילים.

"בגדים," הוא המשיך, "את לובשת כאלה עלייך. אני רוצה לדעת איך הם נראים."

"אני בחוץ," אמרתי בביישנות, "יושבת מחוץ לקרוון נגרר."

"לא אכפת לי. אני לא מכוון לסקס טלפוני, אפילו שאני לא אתנגד. זה די קל לגמור איתך, האנה. זה גם די מספק."

נאנחתי והשענתי את ראשי כנגד המתכת הקרירה שבפנים הקרון.

"בקרוב אהיה בבית. יהיה לי חדר משלי, דלת שאני אוכל לנעול."

"אני לא יכול לחשוב על זה עכשיו," אמר מאט. "אל תעשי תוכניות. אני לא אמיני."
"מה?"

"את לא מכירה אותי. הקרבה שלך מפחידה אותי. תספרי לי מה את לובשת."

"שמ... שמלת אמפייר קצרה ושחורה. חזיית סטרפלס שחורה ותחתוני חוטיני שחורים."
"עוד חוטיני. לבשת אותם לכבודי? ידעת שאנחנו עומדים לדבר?"

"כן." הסמקתי. "ולא. לבשתי אותם כדי שאוכל לספר לך עליהם. אבל לא ידעתי שאנחנו עומדים לדבר. קיוויתי שנדבר."
"האנה..." לשבריר שנייה מאט נשמע מלא צער. כשהוא שב לדבר הקול שלו חזר לעצמו. "אלוהים, האנה. חשבתי על איך זה יהיה לזיין אותך. כאילו משהו לא בסדר איתי. אני לא מצליח להפסיק לחשוב על זה. אני מדמיין את הגוף שלי צמוד לגופך, את הזין שלי בתוכך. זה מטריף אותי. זה מפחיד אותך?"
"לא. לא. אני... גם חשבתי על זה."
"באמת? ספרי לי."

"כן." כיווצתי שפתיים ובלעתי רוק. הוא רוצה שאתאר לו את הפנטזיות שלי? כמה מביך. "אממ, להגיד את האמת, אני מופתעת שעוד לא סטיתי מהכביש. אני כל הזמן... חולמת בהקיץ על החדירה." אוף, בחירת מילים.

"החדירה? זה ממש מאיר עיניים." מאט גיחך. "אז אני אגיד לך מה. היום כשהתקלחתי דמינתי שאת פה. דמינתי את הגוף הרך שלך לחוץ כנגד האריחים הקרים, הזרוע שלי סביב צווארך והתחת שלך לוחץ על הזין שלי."

עצמתי את עיניי.

"תמשיך," לחשתי. המילים שלי חילצו צחקוק נוסף ממאט. מצאתי את עצמי מחייכת לקול צחוקו שהלך ונעשה לאחד מהקולות האהובים עליי.

"את ציפור קטנה וחמדנית, מה? דמיינתי את השדיים שלך נמעכים על האריחים. אני לא אהיה עדין איתך, האנה. אני אפשק לך את הרגליים בכוח ואדחוף לך אצבעות כאילו אני הבעלים שלך." אנחה חסרת אונים חמקה ממני. סתמתי את פי בידי ובחנתי סביב את מגרש החנייה. הייתי לבד. הדברים היחידים שנשמעו היו קול הרוח ומפעם לפעם טרטורה של משאית חולפת מהכביש הראשי. "האנחות שתוציאי אצלי יהיו הרבה יותר רמות. מוכנה או לא, אני אדחוף את הזין שלי לתוכך... ואת תרעדי כשהגוף שלי יידחף אלייך. אני אסתור לישבנים שלך בשביל להרגיש איך את מתקשחת בהפתעה."

"אלוהים," גנחתי. נמסתי וקרסתי על קיר הקרוון. אין ספק שאצטרך להחליף תחתונים לפני שאלך לישון. "אני חושב שמספיק לבינתיים," אמר מאט. קולו הפך לפתע ישיר וענייני. "תאמיני או לא, אני מנסה להיות מהוגן הלילה, הבוקר יותר נכון."

"מהוגן?" חשתי עצמי צונחת מסוחררת חזרה לאדמה. אלוהים, הבחור הזה יכול למרוט לי את העצבים בנשיפה. "ממ, מהוגן. בקטע שאני אוכל לדבר איתך בלי שאצטרך לשלוח את הזין שלי בסוף... אפילו שרק אוננות עושה לי מצב רוח טוב." צחקתי וגלגלתי עיניים.

"מקובל, גמרנו עם שיחות סקס להלילה. אבל לילה אחד של מהוגנות לא ינקה את שמך, מאט. מצטערת." "היי, אני בדרך כלל לא כזה. אני בדרך כלל מסתיר את הבהמיות שלי."

"פפף. אתה לא כהמה."

"תספרי את זה לזין שלי. אני נשבע לך, הוא כמו כלב בזמן

האחרון – רק תזרקי לו שאריות של יחס וכולו מתחיל להתרגש.
 צחקתי ומצמצתי. זה מה שעשיתי הרגע... צחקתי?
 "אממ". שיחקתי ברקמת השמלה. "כן. אז." בלי דיבורים מיניים.
 מצוין, יופי, רק שלא ידעתי אם מאט ואני מסוגלים לנהל שיחה
 נורמלית.

"אה-הא, לא רק שהיא בת זוג מהמעלה הראשונה לסקס טלפוני,
 הרי שכישורי השיחה המבריקים שלה מסוגלים להותיר אותך חסר
 נשימה באותה מידה."

"מאט, בחיך, אני משתדלת לדבר." תחבתי תלתל מאחורי האוזן.
 "לא הייתי בטוחה אם אתה רוצה לנתק... או אם אנחנו יכולים לדבר
 עוד קצת. אמממ, על דברים מהוגנים."
 מאט נותר שקט.

למדתי לצפות לשתיקות שלו וגם להתקפי הצחוק והלגלוג.
 "אנחנו יכולים לדבר," הוא אמר לבסוף.

ודיברנו. יותר נכון, אני דיברתי.

במשך שעה וחצי ישבתי על שולי הקרוון וסיפרתי למאט על
 מיק, ילדותי בקולורדו, אחותי ואחי, הורי, עבודתי בבנק ועל כל
 מיני עבודות מחורבנות שהיו לי לפני, ועוד מלא פרטים חסרי
 חשיבות.

מאט היה חמקן מומחה. הוא גם ידע להקשיב נהדר. בכל פעם
 שניסיתי להטות את השיחה לכיוונו הוא החזיר, כמו חירש, את
 שאלותי לכיווני. הייתי אמורה לרתוח מכעס – בדרך כלל אני
 שונאת לדבר בלי סוף על עצמי – אבל הפעם היתה בזה הקלה.
 הייתי צריכה את זה.

לראשונה מזה שנים מישוהו היה מעוניין לשמוע על מחשבותיי
 ועל רגשותיי שלא מתוך סקרנות בלבד.

מאט לא היה סתם מנומס. הוא צחק ושאל שאלות; הוא הזכיר
 לי בכל פעם איפה הייתי כשאיבדתי את חוט המחשבה.
 כשסיימנו הספקתי לספר למאט את תמצית סיפור חיי.
 ואני הצלחתי ללקט עובדה חדשה עליו.

הוא בן עשרים ושמונה.

"אנחנו נמצאות בבילינגס, אמרתי לו בסוף השיחה.

מאט התלהב ממונטנה לרגע קצר. הוא ציין שהוא מעריך את נורמן מקלן ושפעם טייל וטיפס על הרים באזור גלאסיר; ואז, כאילו שמת שתי פנינים יקרות ערך, הוא השתתק. "טיפוס הרים, הא?" ניסיתי.

"ממ..."

עושה רושם שממ הוא קול כל־בו של מאט, ויכול להתפרש ככן, לא, תני לי לחשוב על זה, אני משועמם, אני משועשע, אני מרוגז, אני מגורה – בעיקרון כל דבר.

"מגניב. אז אתה בטח אוהב את קולורדו. אתה מחובבי האתגרים האלה שחיים בחיק הטבע?"

"ממ..."

"מגניב..." חפנתי את העובדות החדשות: בן עשרים ושמונה, נורמן מקלן, חובב אתגרים וטבע.

בדיוק מה שהייתי צריכה בשביל לתדלק את הפנטזיות שלי: גבר צעיר שקורא ספרים טובים, עם גוף רזה ושרירי של מטפס הרים. הו כן, בבקשה.

"כדאי שאני אלך לישון," אמרתי בלי חשק. הבטתי בשעון. 3:40

בלילה. "בחיי, איך שהזמן רץ."

"Optima dies", מלמל מאט וקולו דעך.

"מה?"

"לטינית. לא משנה."

החמצתי פנים.

"אוקיי. טוב. כן. לישון. אני חושבת שאם נצא לדרך מוקדם וניתן גז – נגיע לקולורדו בשעות הערב. אני אגיב לפוסט שלך ASAP."

"בלי לחץ. את תהיי עסוקה כשתגיעי הביתה."

"אני יודעת. אני רוצה לכתוב. אני מתגעגעת לסיפור שלנו..."

מאוד."

"אז אני אצפה לזה," הוא אמר.

שמעתי קליק אלקטרוני קצר ובהיתי במכשיר הנייד. מאט
נעלם.

תזכורת לעצמי: ללמד את האיש הזה איך להיפרד כמו שצריך.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן